

i pro postoupení nájemních práv k hostinským místnostem. Než hodnota hostinské živnosti v její celistvosti záleží nejen ve hmotném obsahu inventáře hostince, tedy v zařízení a zásobách, nýbrž i v oněch imateriálních momentech, které tvoří jeho hodnotu jako prostředku výdělečného a záleží v tom, že určitý hostinec důsledkem svého trvání, výhodné polohy, svého dobrého jména, dobré kuchyně, zavedeného piva a vín dobrých známek jest vyhledáván hosty. Souhrn zmíněných výdělkových možností, známostí, zavedení hostince na určitém místě, určitého kruhu stálého zákaznictva, jimiž hostinská živnost jako zdroj výdělku nabývá zvýšené hodnoty, nespadá pod pojem předmětů potřeby, jimiž jsou po rozumu §u 1 lichevního zákona věci *m o v i t é*, sloužící přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Již z toho důvodu nelze, pokud jde o prodej hostinské živnosti, po případě o prodej, pokud se týče postoupení nájemních práv k hostinským místnostem mluvit o pletichách. Jiná jest ovšem otázka, zda není dána skutková podstata přečinu pletich, pokud jde o zařízení a zásoby. Tu bude na nalézacím soudě, by učinil potřebná zjištění, přihlížeje k obraně obžalovaného. To, co bylo řečeno o právním výkladu živnosti hostinské u přečinu pletich, platí plnou měrou i ohledně přečinu přímého předražování. Bude věcí nového hlavního přelíčení, by soud zjistil, co připadá ze 64.000 Kč, jež obžalovaný požadoval, na prodej živnosti hostinské jako takové a po případě také na postoupení nájemních práv k hostinské místnosti, a co připadá na zařízení a zásoby, při čemž bude dále povinností nalézacího soudu, by na základě spolehlivého podkladu zjistil, které zařízení a zásoby obžalovaný chtěl prodati, a jakou skutečnou cenu tyto věci měly, a jen cena za toto zařízení a za tyto zásoby požadovaná přichází v úvahu při posuzování jednání obžalovaného s hlediska přečinu přímého předražování. Rozsudek zjišťuje, že tržba v uvedeném hostinci činila za dobu od 1. ledna 1921 do 1. října 1921 40.000 Kč, a zjištění toto opírá o platební rozkaz berní správy v Praze ze dne 2. prosince 1921. Ačkoliv v té době Václav B. již neprovozoval živnost v uvedeném hostinci a zmíněný platební rozkaz se nevztahuje na dobu, kdy byl B. hostinským a ani B. sám neuvedl výše tržby, zjistil nalézací soud, že také tržba B-ova činila 40.000 Kč, aniž proto uvedl jakékoli důvody a aniž uvedl, na základě kterých průvodních prostředků zjištění toto učinil. Právem vytýká stížnost v tomto směru rozsudku zmatek dle čís. 5 §u 281 tr. ř., jenž ovšem nezáleží v rozporu, jak stížnost za to má, nýbrž správně v nedosattku důvodů. Okolnost tato jest závažná, neboť, zjistilo-li by se, že tržba za obžalovaného byla větší, pak přímo vnucuje se závěr, že živnost tu zvelebil, což ovšem bylo by nutno přiměřeně vyjádřiti a mu k dobru přičísti. Poněvadž rozsudek, jak již bylo řečeno, nemá potřebných zjištění, by bylo lze rozhodnouti ve věci samé, bylo nutno rozsudek ve výroku odsuzujícím jako zmatečný zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 1330.

Ke skutkové podstatě přečinu dle druhé věty §u 24 tisk. zák. stačí po stránce objektivní, že tiskem uveřejněn obsah zabaveného tiskopisu, po stránce subjektivní pak vědomí, že jde o obsah takového tisko-

pisu. Lhostejno, že došlo k uveřejnění tiskopisu před tím, než byl konfiskační nález vyhlášen a nezáleží na tom, jakým způsobem dostalo se pachateli vědomosti a zabavení.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1923, Kr I 537/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 24 tiskového zákona.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že obžalovaný, jemuž se dostalo telefonické zprávy o provedeném zabavení letáku, jenž však nemohl mít ještě úřední vědomí o konfiskačním nálezu, uveřejněném (vyhlášeném) teprve později, chtěl pouze podati veřejnosti zprávu o zabavení. O obžalovaném nebylo prý dokázáno, že znal obsah konfiskačního nálezu, nelze prý proto ve sdělení, že závadným shledán byl nadpis letáku: »Do kasáren s komunistickými myšlenkami«, a že také obraz zařaté pěsti, otištěné na letáku, byl censurou škrtnut, spatřovati rozšiřování obsahu zabaveného tiskopisu, o němž prý lze mluvit tím méně, když závadným shledán byl jen nadpis letáku a ono vyobrazení. Zmateční stížnost je veskrze v nepravu. Ke skutkové podstatě přečinu dle druhé věty §u 24 zákona o tisku stačí po stránce subjektivní, že tiskem uveřejněn byl obsah zabaveného tiskopisu, ve směru subjektivním pachatelovo vědomí, že jde o obsah takového tiskopisu. V onom směru stačí pro případ, o němž jde, rozsudkové zjištění, dle něhož státní zastupitelství v Praze nařídilo výnosem ze dne 24. září 1921 zabavení letáku, o který se jedná; nesejde na tom, zda obsah letáku uveřejněn byl obžalovaným již před tím, než státní zastupitelství zakročilo ve smyslu §u 488 tr. ř. u příslušného soudu o potvrzení zabavení a než soud dle § 489 tr. ř. vyslovil, že se zabavení potvrzuje nebo zrušuje, neboť zabavení tiskopisu zůstává i s hlediska zodpovědnosti dle §u 24 zákona o tisku účinným až do zmíněného výroku soudního dokonce i v takovém případě, v němž zabavení bylo soudem zrušeno. Je tedy právně bezpodstatnou námitka zmateční stížnosti, dle níž k uveřejnění obsahu tiskopisu neboli, jak tvrdí stížnost, k podání zprávy o zabavení došlo před tím, než konfiskační nález byl uveřejněn, vyhlášen. Správnosti tohoto stanoviska nasvědčuje i zákonná definice přečinu dle první věty §u 24 zákona o tisku, v níž se na rozdíl od skutkové podstaty dle druhé věty téhož §u předpokládá, že soudcovský nález, přes který tiskopis byl dále rozšiřován nebo jeho obsah tiskem byl uveřejněn, byl náležitě vyhlášen. Této podmínky nestanoví skutková podstata dle druhé věty §u 24 zákona o tisku, a opačné stanovisko zmateční stížnosti lze vysvětliti tím, že se v ní mezi oběma od sebe rozdílnými skutkovými podstatami nerozeznává. Nerozhoduje proto ani po stránce subjektivní, z jakého pramene a jakým způsobem dostalo se obžalovanému vědomosti o zabavení; nevyžaduje se zejména, by se mu dostalo vyrozumění o něm cestou úřední. Stačí naopak plně rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaný rozšiřoval obsah zabaveného tiskopisu vědomě a to nejen u vědomí skutečnosti, že k zabavení letáku došlo,

nýbrž i míst, pro která leták ten zabaven byl. Obhajabou obžalovaného, shodnou v podstatě s další námitkou zmateční stížnosti, že se domníval, že závadný článek je pouhou zprávou o vykonané konfiskaci, odpovídající stálému zvyku žurnalistickému, odmítají již rozhodovací důvody napadeného rozsudku případnou úvahou, že zpráva podobná nemůže jíti tak daleko, by jednotlivá místa zabaveného článku byla znovu uveřejňována. Rozsudek dospívá naopak k závěru, že z článku: »Není persekuce«, v němž obsah zabaveného letáku uveřejněn byl, je zřejmo, že účelem, o který se obžalovanému jednalo, nebylo podati pouze správu o konfiskaci, nýbrž učiniti tiskem známým jeho obsah. Rozsudek zjišťuje, že leták nadepsaný: »Do kasáren s komunistickými myšlenkami!« zabaven byl jednak pro tento nadpis, jednak pro vyobrazení zařaté hrozící pěsti. Tato dvě místa letáku dlužno tudíž pokládati za obsah zabaveného tiskopisu ve smyslu §u 24 zákona o tisku, který obžalovaný tiskem uveřejnil tím, když dle rozsudkového zjištění otiskl v čísle 218 periodického časopisu »Rudé Právo, Večerník« ze dne 26. září 1921 článek »Není persekuce«, v němž po sdělení, že leták byl státním zastupitelstvím konfiskován, se jednak praví, že závadným shledán byl nadpis: »Do kasáren s komunistickými myšlenkami!«, jednak se uvádí, že rovněž obraz zařaté pěsti na letáku otištěné, byl censurou škrtnut.

Čís. 1331.

Jde o svědeckou výpověď ve smyslu §u 199 písm. a) tr. zák., potvrdil-li svědek prostě obsah trestního oznámení, jež znal. Doslov a smysl svědecké výpovědi lze dokázati nejen zápisnicí o výpovědi, nýbrž i jinými průvody.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1923, Kr I 866/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 5. května 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §u 197, 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stěžovatel jest na omylu, míně, že doslov a smysl svědecké výpovědi mohou býti dovozeny jen ze soudního protokolu o výpovědi té. Trestní řád vůbec průvodních prostředků zevrubně neuvádí, omezuje se jen na předpisy, jimiž výslovně zapovídá, kterých pramenů poznání soud nesmí používat. Mezi nimi však protokol o svědecké výpovědi, odporující předpisům v protokolování, uveden není. Volno tedy soudu ve smyslu §u 258 tr. ř. nejen z protokolů takových zjistiti doslov, a smysl výpovědi, nýbrž také z doznání obžalovaného nebo z obsahu listin, jež znal a uznal svědek za správné, nebo z průvodních prostředků jiných. Také o rozporu ve smyslu dovolávaného zmatku nemůže býti řeči. Doslovu závadné výpovědi nalézací soud vůbec nezjišťuje. Dovojuje jen smysl její z průvodů shora uvedených, jejichž obsah doslovně uvádí v souhlasu se spisy. Bezdůvodnou jest dále i výtka, uplatňovaná s hle-